

eneste af Staten anerkjendte normale Kjønnsforbindelse. Derfor tror jeg hele dette Ræsonnement ikke holder Stik, og dersom jeg skulde i Korthed sige, hvad jeg har imod den ærede Forslagsstillers Begrundelse af hans Forslag, vilde jeg sige, at hans Betragtningssmaade og Ræsonnementer kunde allesammen være meget rigtige, hvis der ikke eksisterede en saadan Ting som Egtefæbet. Derfor tror jeg, at det, som det først og fremmest kommer an paa, er, for det Første, at man ikke kan anerkjende for det uægte Barn nogen Ret til at bære Faderens Navn og derved tilkjendegive paa denne Maade — som i mange Tilfælde, naar der ingen Formue er, er den eneste Maade hvorpaa det kan tilkjendegives — at det hører til hans Familie paa samme Maade, som hans ægte Børn. Dette Spørgsmaal om Navnet har i mange Tilfælde en ganske overordentlig Betydning; for i alle de Tilfælde, hvor der ingen Formue er, er det den eneste Maade, hvorpaa det viser sig, om en Person hører til Baagjældendes Familie eller ikke. Naar man tænker sig, at han ingen Benge har, bliver der jo slet ingen Forskjel for Verden imellem hans ægte og uægte Barn, naar det uægte Barn er berettiget til at bære hans Navn. En anden Ting, som jeg tror man ligeledes paa det Bestemteste maa modsætte sig, er at tillægge det uægte Barn Arveret efter Faderen, og jeg anser det ikke i den Henseende for at have nogen væsentlig Betydning, at den ærede Forslagsstiller lader den træde tilbage for de ægte Børn, men dog gaa forud for Faderens øvrige Frænder. Jeg skal iøvrigt ikke tage Enkelthederne op i Forslaget. Der er ellers mange Indvendinger, jeg vilde kunne gjøre imod Maaden, hvorpaa de ere formulerede, men jeg tror i det Hele taget, at Vedtagelsen af disse vidtgaaende og med hele vor hidtil gjældende Retsopfattelse i Strid staaende Bestemmelser vilde medføre, at hele det Arbejde, vi her ere beskæftigede med, ikke faar nogen praktisk Betydning. Vi kunne maaske i flere Dage, om det skal være, staa her og diskutere disse Ting, som om vi vare en Diskussionsklub, hvor man morede sig med at drøfte forskjellige Samsundsspørgsmaal frem og tilbage, men jeg tror ikke, at det vil være nyttigt at gaa dertil, naar vi skulle have et praktisk Resultat for Dø.

**Lauridsen:** Det forekom mig, at det ærede Medlem fra Holstebro (Hansen-Sir) udtalte, at Grunden til, at de Endringer, der ere stillede af Mindretallet i den Sag, ikke ville gaa igjennem, skriver sig fra, at Samvittighederne ikke ere tilstrækkelig stærke.

Jeg skal nu ikke gaa paa Akkord med Samvittighederne; men dette Ord om Samvittigheden stødte mig personlig en lille Smule; thi for mig har det, om jeg saa maa sige, været en SamvittighedsSag at faae Noget ud af dette Lovforslag, rent asset fra de juridiske Betænkkeligheder, om jeg saa maa sige, og de Subvendinger, der iøvrigt have kunnet siges imod det Lovforslag, som er fremkommet fra det ærede Mindretal. Ved nøie at sammenligne det Lovforslag med den Tilstand, som bestaar her i Dieblirket, og ved tænke over de Forhold, som det angaar, er det blevet mig endnu mere en SamvittighedsSag at faae dette Lovforslag gennemført i den Skikkelse, hvori det foreligger fra Udvalget, og hvori det er akcepteret af den ærede Justitsminister samt iøvrigt ogsaa fra anden Side i denne Sal. At dette Lovforslag gaar igjennem, er for mig en Hjertesag, og at lægge det Hindringer i Veien vilde efter min Opfattelse af Tilstanden, som den er, og af de Fordele, som vilde vindes ved Lovforslaget, støde min Samvittighed, kan jeg sige. Naar man gennemgaar dette Lovforslag, som det nu foreligger, tiltraadt af Udvalgets Flertal og af Ministeriet, vil jeg sige, at næsten enhver enkelt Paragraf indeholder en stor Grundforbedring i Forhold til den Lovgivning, der foreligger. Enhver i denne Sal veed jo, at Forholdet nu er det, at Alimentationsbidraget ikke strækker sig ud over det 14de Aar, og § 1 begynder med at sætte Alimentationsbidraget op til det 18de Aar. Kommer man saa til § 2, indeholder den ogsaa en overordentlig væsentlig Forbedring i Forhold til den bestaaende Retsstilstand, idet den, i Mod sætning til, hvad der nu gjælder, fastlaar, at Faderen har at udrede ogsaa sin Andel i de Omkostninger, som Barselsfærdigen medfører, altsaa at den, som bliver opgivet som Barnefader og ikke fralægger sig Faderstabet, har at afholde sin Del af disse Udgifter. Gaa vi saa til § 3, jaaledes som den nu foreligger fra Udvalgets Side og akcepteret, som jeg paany vil fremhæve, fra alle Sider, tror jeg at man dristigt tør sige, at man skal lede længe blandt Verdens Lovgivelser for at finde en mere human Alimentationslovgivning overfor uægte Børn end den, der vilde fremkomme, naar dette Lovforslag gik igjennem. Dette, at man har indstødt det, at man i Mod sætning til, hvad der nu gjælder, anerkjender, at det er en Gjæld, der hviler paa Barnefaderen, det anser jeg i Forhold til den Tilstand, vi have, at Alimentationsbidraget og Opdragelsen er et rent personligt Krav, der hører op med Døden, for et væsentligt Fremskridt. Enhver, der vil søge